

Horthy vezérkara élén.

Horthy fővezér bevonulása Budapestre.

A magyar mitológia tünderei rejtelmes kerteket és rakományokat őrizhetnek, hogy minden időben és minden dulás után is legyen itt virág és disz, a hányszor ez a nemzet a szíve szerint ünnepelni akar. A Nemzeti Hadsereg vezérét, **Horthy Miklóst**, nemcsak lelkében, de külső díszében is olyan ünnepelő pompával fogadta vasárnap a főváros, a mely a sorozatos tatáröntések után igazán csodának illett. Agrandiózus történelmi kép lobogó színei komor háttérre rajzolódtak. Sodró téli esőben, ködhomályban vonult be Budapestre fehér lován Horthy vezér és sastollas hadserege. És a mint a város házsorai közé ért:

megfokozódott a zápor. A hideg esőcsöppeknél a felszönyegezett, fölzáslózott, nemzeti színnel szegett ablakokból, erkélyekről, a zsufolt gyalogjárókról sűrűbben, szakadóbban omlott a vezérre és hőseire a virág. Virágosóben és virágszönyegen vonult be a Nemzeti Hadsereg Budapestre.

(A Gellért-téren.)

A nemzeti főváros és a nemzeti hadsereg szívének első összedobbanása a budai Gellért-teret avatta történelmi helylyé. Még sötét hajnal volt, a Gellért-fürdő monumentális palotájának sok száz szeme már éber fényvel világított bele a feketeségbe. És éber, izgalmas, hangos élet fénylett körülötte is. A sokáig alvó város e nagy vasárnapon korán kelt, hogy megvalósult drága álmát köszönthesse. Kocsin, autón, villamoson, gyalog sötétben és ködben csak úgy ömlött az ember Budára, a lobogók repeső díszében álló hidon át. Az első ünnepség kerete pompájában méltó a nevezetes dátumhoz. A szönyeggel, zászlóval, virággal pazarul elárasztott fürdőpalota előtt mereven sorakozó katonai őrség és teljes díszben kivonult tűzoltók kordona. Az uttest másik oldalán rendőrök, katonák és testületek sora. A temérdek zászló szárnyát egyenesre feszíti a kemény északi szél.

A fürdőpalota főbejáratával szemben, a járda-szélén a főváros színével bevont kis emelvény: körülötte díszruhás városi hajduk aranyhímzéses selyem-standardot tartanak. A kordonok mögött rengeteg és folyton sűrűsödő tömeg. A fürdő előterében már a korai szürkületben felragyog az a hagyományos nemzeti pompa, a melyet az esztendősi vihar a fórumról elsodort és a proletárujalom bujdosásba üldözött. Bársonyos, prémes, éklőves díszmagyarok, paszomántos, csillogó uniformisok villognak át a párás, ónos homályon.

Pontban nyolcz óraker, mikor jelentik, hogy Kelenföldről elindult a menet: megered az eső. Először csak szitálva, de azután szapora lendülettel. Katonaidő! mondják az emberek és fel se veszik a zuhogó záport, a mely nem oltja el a várakozás lelkes izalmát, sőt mintha még táplálná. Vagy háromnegyed óra telik így, a mikor a kordon szélén álló kürtös tűzoltó belefúj a

trombitájába. A kürtszóra, a mely ércesen szárnyal át a levegőn, távoli kürtszó felel.

— Jönnék!

(Az első üdvözlés.)

A Fehérvári-ut egész szélességében ragyogó sáv ciklázik át az esőfátyolon. A díszruhás lovasrendőrök sisakjai, a kik megnyitják a menetet. Két oldalt a házak mintha el akarnának repülni, ezer meg ezer fehér zsebkendő szárnya csapkod a levegőben és hull a virág és harsog az éljen és éljen, tömören zeng a kürtök dalszava.

Bódy főpolgármester sietve szalad az emelvényre és a mint föllép, forró ovációk dörgő viharában már meg is jelenik Horthy Miklós alakja. Tengernagyi uniformisban fehér lovon jön serege élén a fővezér és a mint a lovat az emelvényre szemben megállítja, első tekintete a fürdőpalota emeleti homloksorán siklik végig, a keményvágású arcz egy pillanatra gyöngéd fénybe borul. Keztyűs kezét üdvözlően emeli a magasba. Az egyik erkélyen ott a családja: felesége és gyermekei.

Minden tekintet a fővezér felé sugárzik. Egyenes vállu, karsu, nyugodt tartású katoná. Beretvált keskeny arcza gazdag, erős és határozott rajzu. A vonásai rendkívül világosak. Az erős ál és a keskeny szája nagy energiáról beszél. Valami mélyseges komolyság és férfias rendületlenség ül az egész arczon és teszi súlyossá a tekintetét. Olyan jelenség, a mely élesen és tartósan vésődik be az emlékezetbe. A mellét katonai kitüntetések és ordók egész erdejé borítja.

A fővezér leszorítja a kantárszárát, megáll az emelvény előtt és szemét állandóan a főpolgármesteren tartja, a ki a szakadó esőben fűdetlen fölvel a következő beszéddel köszönti:

— Ebben a nagy térségben itt, mely a vértanúságot szenvedett Szent Gellért hegyének lábánál terül el, érczhangon szeretném beharangozni a főváros lakosságának újjongó örömet, hogy itt üdvözölhetek titeket, magyar véreim. Hadd zengjen tele hangom mindnyájatok szívet a mi boldogságunkkal, hogy végre itt vagytok vérünkkel való vér, a kik Budapest lakosságának nyugalmát, zavartalan munkálkodását, boldogulását, békés megértését vagytok hivatva biztosítani.

Balsortól megtépzott, ezer bajtól megelázott, fájdalmas sebektől vérző várost találók itt, mely mártíromi szenvedéseket volt kénytelen elviselni. De a szebb jövőnek a reményét nem adtuk fel és nem adjuk fel soha!

Rátok ha tekintünk, oifeledjük mindazt a sok szenvedést, melyet kiállottunk, mindazt a vértanúságot, melyet elviseltünk, mindazt a könnyet, melyet titokban hullajtottunk, mindazt a sóhajot, melyet magunkba fojtottunk. Élni fog és virulni fog a nemzet, melynek ilyen ifjusága van.

Mint Budapest polgármestere a főváros egész lakosságának nevében minden szeretetemet melegével üdvözlöm önt, kegyelmes uram, a hadvezért, kinek hősi szellemétől, igaz magyar vitézségétől van áthatva ennek a lelkes seregnek minden egyes tagja és üdvözöllek benneteket, drága vitézek, kik büszkesége, reménysege vagytok ennek a sokat szenvedett országnak.

Kérve-kérlek benneteket, legyetek hűséggel Budapesthez, a magyar főváros minden lakosához. Hassa át szíveteket a régi, lovagias, tiszta magyar szellem, mely nem tűr semmi gyűlölködést, semmi pártoskodást, mely nem ismer osztály- és felekezeti különbségeket, mely csak egyet ismer: a magyar hazaszeretetét.

Hadd jelentsé a ti fehér zászlótok az együttérzés fehér békességét. És azt a fehér zászót feltűzzük majd minden templomunkra, minden iskolánkra, minden középületünkre, hadd hirdesse fennem, hogy itt testvéri egyetértésben szimulnak egymáshoz egy boldogtalan nemzet sokat szenvedett gyermekei.

A magyarok Istene hozott benneteket!

(Horthy válasza.)

A főpolgármester beszédét minduntalan fölrivalgó éljenzés szakítja meg, de valóságos orkánja tör ki az ünneplésnek, mikor Horthyra kerül a sor:

- Éljen a fővezér!
- Éljen a nemzeti hadsereg!
- Éljen Horthy apánk!
- Éljenek az új honfoglalók!

Perczekbe telik, míg Horthy Miklós, a ki mögött szintén lóháton Lehár Antal báró ezredes és Soós Károly tábornok helyezkednek el, szóhoz jut. A fővezér hangját az első mondatoknál mély megindultság fátyolozza. Minden gesztus nélkül, de igen áterzetten és lendülettel beszél: belső tűz fűti át a hangját. Alig mondja el az első szavakat, egy kis szünetet kell tartania, mert dübörögve vág bele a beszédébe a Gellért-hegyen eldördülő ágyuk vihara. Horthy Miklós a főpolgármester beszédére így felelt:

Polgármester ur!

Fogadja meleg szavaierért hálás köszönetemet a magyar nemzeti hadsereg nevében. Nem vagyok abban a lelki állapotban, hogy a város küszöbénél megszokott frázisokat használjak. Igazságérzetem megköveteli, hogy minden kerteles nélkül azt mondjam el, a mit e pillanatban érzek. (Éljenzés.)

Mikor még messze voltunk innen, mikor csak halvány reménysugár pislogott bennünk, hogy valaha még fegyverrel a kezünkben viszontláthassuk ezt a megtévelyedett nagy várost, átkoztuk és gyűlöltük (Igaz!), mert a távolból természetesen csak a szennyet, a nagy piszkot láttuk... (A beszédet ebben a pillanatban a Szent Gellért-hegyen felállított ütegek ágyudörgései akasztották meg, a mit zugó éljenzés követett.) nem az üldözést és mártíromságot szenvedő, szegény magyar testvéreinket. Szeretjük és becéztük ezt a Budapestet, a mely az utolsó években a magyar nemzet megrontója lett. (Ugy van!) Tettekre hívom itt a Duna partján a magyar fővárost. Ez a város megtagadta ezeréves múltját, ez a város sárba tiporta a nemzet koronáját, sárba tiporta a nemzet színeit (Ugy van!) és vörös rongyokba öltözködött. (Ugy van!) Börtönre vetette és elűzte hazájukból a nemzet legjobbait, azonkívül elprédálta összes javainkat. (Igaz! Ugy van!)

De minél jobban közeledtünk, annál jobban olvadt le szívünkről a jég és mi készek vagyunk megbocsátani. Megbocsátunk akkor, ha ez a megtévelyedett város visszatér megint hazájához, (Ugy van!) ha szívéből, lelkéből szereti; szereti a rögöt, a melyben őseink csontjai porladnak, szereti azt a rögöt, a melyet verejtékes kezekkel munkálnak falusi testvéreink, (Éljenzés.) szereti a koronát, a kettős keresztet, (Hosszantartó, zugó éljenzés. Felkiáltások: Éljen a keresztény Magyarországnak!) szereti a három hegyet és a négy folyót, szóval magyar hazáját és magyaráját. (Hosszantartó, lelkes éljenzés.)

Katonáim, miután betakarították a földet az Isten áldását, fegyvert fogtak kezükbe, hogy rendet teremtsenek a hazában. Ezek a kezek nyitva vannak testvéri kézszorításra, de büntetni, sujtani is tudnak, ha kell. (Éljenzés.) Adja Isten, hogy erre ne kerüljön a sor. hanem azok is, a kik vétkeztek, vagy büntöseknek érzik magukat, megtérjenek és hatványozott erővel segítsenek feléinteni a magyar nemzeti erényekben tündöklő Budapestet. (Zugó éljenzés.)

A mártírokat, az itt sokat szenvedett, velünk érző testvéreinket meleg, tiszta szeretettel öleljük keblünkre. (Zugó éljenzés.)

Fergeteges éljenrivalgás, a melynek harsogása a Himnusz szent melódiájába simul. Kürtszó, a katonabanda érces zengése, dobpergés, patkók szikrázó csattogása, fegyveresörömpölés, esősuhogás, autók zugása, a bakancsok döngő kopogása a vizes kövön, kardok csatto-

gása a szélben, ebben a mámorító hangforgia-
tagban indulnak meg a nemzeti hadsereg vége-
láthatatlan menetének oszlopai a Ferencz Jó-
zsef-hidon az ujjongó Pest felé.

(A felvonulás.)

Valósággal diadalmenet volt, a mi vasár-
nap délelőtt zajlott le Budapest belső körútján.
Hideg eső vágott az emberek arcába, dermesz-
tő szél csapkodta a magyar trikolorát, de a szí-
vekben tavasz volt, mámoros szavakra nyíltak
az ajkak, a mikor a fővezér a nemzeti hadsereg
élén elvonult az útvonalon.

Már nyolcz óra tájban sűrű embersorok
feketélttek az utcák szegélyén s a tömegek
egyre hőmpölyögtek: Budapest népe meg akarta
mutatni, hogy hatalmas nagy tömegben
őhajítja megünnepelni az igazi magyar katoná-
kat. Egy talpalattnyi hely sem maradt gazdát-
lanul a hosszú körút mentén. Emberarcok
ezrei meg ezrei az ablakokban, zsufolásig telve
minden balkon, zászlók erdeje a házakon, tri-
kolor-dísz mindenfelé, virágok özöne a kezek-
ben: így várta Budapest a fővezért és daliáit.

Kilencz óra tájban derülni kezdett az ég,
Buda fölött már elvonultak a felhők az égbol-
tatról, szélorkánban tépett roncsaik Pestre
szakadtak. Agyuszó hangját hozta a szél a czi-
tadella felől. Mint varázsütésre, megmozdult a
tömeg. Félórának látszott, de valójában nem
telt bele tíz perc: a magyar katonák már a
pesti utcák gránitjára dobbantak. Eljen-ria-
dás szaladt végig a sorokon, a mint felhang-
zott a diszjel. Kitarultak az ablakok, virágos
zudult az utca kövezetére. A menet élén *Ger-
sich* Lajos rendőrfőfelügyelő vezetésével a
rendőrség lovas-diszcsapata haladt, nyomában
nyitott hintón *Mattyasovszky* György főkapitány
Beniczky Tamás rendőrfőparancsnokkal,
majd *Bódy* Tivadar dr. polgármester, szintén
nyitott hintón, diszmagyarban. Husz-harminez
lépésnyi távolságban hat lovas-kürtös, majd
Fáy László huszárkapitány lovascsapata, mö-
götte *Magasházy* László kapitány, a fővezér
adjutánsa. Gyönyörű fehér párban *Horthy*
Miklós, a fővezér, tengerésziszti egyenruhá-
ban. Megelégedettségről tanuskodó, de kemény
vonások ültek az arcán, igazi katonaként ha-
ladt az éljenző, kendőt lobogtató, virágot hintó
emberfalak között. Oda-odálllesztette a kezét
lapos tengerészsaprájához, hol jobbra villant
a szeme, hol balra köszönt, de legtöbbször
előre szegezte satekintetét, mintha a jövőbe
kémlelné. Kiséretében a vezérkara, *Soós* Ká-
roly tábornok, vezérkari főnökkel és *Dáni* Béla
vezérőrnagyval az élén, majd katonabanda
Frisay Richard karnagyval, aztán az egyes
csapatok: gyalogság, róhamisakos száza-
dok, géppuskások, huszárság, csendőrség, tü-
zérsg két üteggel, *Csáky* gróf, *Keresztes* és
Lehár báró ezredesek vezetésével. Közben köz-
ben katonazenekarok. Egyre megújult az él-
jenzés s a derék magyar kőcsagtolások önöm-
mel fogadták az ünneplést. Lábak alatt dübör-
gött a föld, kezük odatapadt a puskához, sze-
mük örömről mesélt, fegyelmezett soraik jobb
jövőt ígértek. Medália-sorok ragyogtak a mel-
lükön s trikoloros jelvények mosolyogtak a ru-
hájukról.

Egy óra hosszat tartott, míg elvonultak.
A Bazilika előtt a magyar királyság párt-
jának több száztagú küldöttsége állította meg
három perczre a menetet. Előlépett *Bánffy* Mik-
lós gróf és a következő szavakkal üdvözölte a
fővezért:

Fővezér ur! Magyar katonák! Mint a magyar
királyság pártjának tagjai, a kik a magyar nemzeti
királyság intézményének visszaállításáért küzdünk, lel-
kes örömmel és felelőtlen reménnyel üdvözöljük a ma-
gyar hadsereget, a melyben sanyargatott hazánk meg-
újhedésünk első és legfőbb feltételét és zálogát látjuk.
Az önképpel dobog az ország szívverése. Eljen
Horthy! Eljen a magyar hadsereg!

A fővezér meleg szavakkal köszönte meg az
üdvözlést, kezét fogott *Bánffy* gróffal, a tisz-
tek kardshintásával tisztelegtek a hatalmas ko-
ronás-zászló előtt, a melyen ezek a szavak vol-
tak: Eljen a magyar királyság!

Aztán a menet tovább haladt az Országház-
tér felé.

(Az Országház-téren.)

A Duna felől csipős északi szél süvít végig,
az Országház-tér lobogódszében, kétoldalt fehér
póznákon nemzetiszínű és a főváros színeit vi-
selő lobogók, a Curia és a földmivelési minisz-
térium erkélyein drága szőnyegek, a parlament
főbejárataánál pedig diszszátor az oltár számára.
Fehér alapon arany kereszt, fölötté füzöld bal-
dachin, a lépcsőn pedig széles biborpiros bár-
sonyszőnyeg, melyet babérlombok s délszaki
növények öveznek. A szél nem képes az esőt el-
kergetni, csatagos a tér, a melyen tisztj karha-
talmi századok gyülekeznek és diszruhás, sisakos
gyalogosrendőrök. Csak meghívóval lehet a
térre bejutni. A Curiaával szemben levő park-
ban a keresztény blok tagjai gyülekeznek, majd
Szűz Máriás lobogóval felvonulnak a szociá-
lis misszió tagjai magyarruhás hölgyek veze-
tésével, virágos füzérekkel cserkészfiúk érke-
nek, iskolásleányok kokárdával a ruhájukon,
fiúk tanítóik vezetésével, a Ferencz József-in-
tézet egyenruhás, kardos növendékei, hatósá-
gok, testületek, egyesületek sorakoznak jelvé-
nyek, feliratok, zászlók alatt. Jön az Ebreddő
Magyarok Egyesülete, a Baross-Szövetség, a
MOVE hatalmas küldöttsége, a 48-49-es hon-
védegyesületek képviselőiben Hegedűs Pál

dr. és Galambos András. Balra az Országháza
főlépcsőjétől a polgári méltóságok gyülekez-
nek. Ott látjuk *Andrássy* Gyula gróft, *Zichy*
János gróft, *Apponyi* Albert gróft, *Pallavi-*
cini György gróft, *Perényi* Zsigmond bár-
ót, *Batthyány* Elemér gróft, *Horthy* Jenőt, a
fővezér testvéröcsését, *Pejaesevich* Rafael gró-
ft, *Lers* Viktor bárót, *Károlyi* György gróft,
Bissingen Sándor gróft, *Papp* Géza bárót,
Wlassics Gyula bárót. Megérkeznek biborpiros
mentében, fehér köpenyben, aczélsisakban az
alabárdos koronaőrök, piros atillában, fehér
mentében a darabontestőrök s az oltár két ol-
dalán állnak fel, a dunántúli megyék és váro-
sok ezredzászlóit hozzák. Megérkezik a biboros
hercegprimás segédletével, a kormány tagjai
jönnek le az Országháza lépcsőházából. A par-
lament jobb erkélyén a fővezér családja, a bal
erkélyén a miniszterelnök neje és gyermekei,
az első ablaknál a miniszterek családjai. A
térn már annyi a meghívott, hogy újabb kül-
döttségeket már be sem engednek, az Alkot-
mány-utczában állítják fel őket. *Lora* Viktor
vezérkari ezredes, pazarul dekorálva, teszi meg
az utolsó intézkedéseket. Hölgyek árusítanak
Horthy-emléklapokat, újságokat. A földmivelési
minisztérium sarokerkélyén megjelenik *József*
főherceg, *Augusta* főhercegnő gyermekeik-
kel. Lobognak a térer a zászlók, elől magyar
urihölgyek vadonatúj selyemzászló alatt gyüle-
keznek, ez a zászló lesz a nemzeti hadseregé.
Az eső megeredt, tipegnek, topognak a hideg,
szeles időben az emberek, Rákospalotáról lo-
vasbandérium érkezik, a Szabadság-térről a
Rákóczi-induló hangját halljuk, jönnek a Ludo-
vikások. Időnkint felharsan a kiáltás:

— Eljen a nemzeti hadsereg! Eljen Horthy!
Azután *Friedrich* István miniszterelnök
alakja lesz láthatóvá. Szürke, perzspapíros
félkabátban van, cizlinderben, fejfel tünik ki
a többi miniszter közül. A tömeg őt is megél-
jenzi. *Szabó* István, a sokorópátkai, dolmányos,
csizmás ruhában van, tömzsi, nagybajszos
alakja sűrűg-forong az előkelőségek között. Ren-
dezők járják végig a csoportokat s kéri a kö-
zönséget, hogy a lehetőség szerint csak *Horthyt*
és a nemzeti hadsereget éljenzék.

(Horthy Miklós érkezése.)

Pontban tíz óra. Az Alkotmány-utczában
kendőlengetést látni. Közeledik *Horthy*. Egy
szakasz díszbe öltözött lovasrendőr élén a
térre lovagol *Gerstich* Lajos rendőrfelügyelő,
azután két fogat érkezik a parlament elé. Az
egyikben magyar díszben *Mattyasovszky*
György főkapitány és *Beniczky* Tamás fő-
parancsnok ül, a másik díszfogatban *Bódy* Ti-
vadar polgármester. Autók hozzák *Déry* Fe-
rencz és *Falkusházy* Lajos polgármestereket,
a főváros tanácsának tagjait s már felhangzik
az egetverő éljenzés. Zúgnak a harangok. Hö-
fehér lovon a térer rugtat *Horthy* Miklós fő-
vezér. Mellette vezérkari főnöke, *Soós* Károly
tábornok, a törzskar, *Lehár* Antal báró ezre-
des, *Lipthay* Gyula báró alezredes, *Keresztes*
őrnagy és a többi tisztek, mind lóháton. *Horthy*
mögött nemzetiszínű standárt tart egy lovas.
A közepén sárga F. V. monogramm. A fővezér
és a tisztek lóról leszállnak s a főbejárathoz jön-
nek. Zug az éljenzés, *Friedrich* és a kormány
tagjai lejönnek a lépcsőn s *Horthy* előtt meg-
állnak. A mikor az éljenzés csillapul, a mi-
niszterelnök messze hallható hangon üdvözi:

— Ez a nemzet tud talpraállani és talpra is
fog állani, — mondja — ha lemond hiu ábrándokról
és messze idegenből várt segítségéről és csak a saját
erejében bízza, tántoríthatatlanul kitart a keresztény
nemzeti irány mellett. Gyere *Horthy* vezér, vedd át
ezeket a nemzeti lobogókat, a melyek alatt a Te
drága katonáid ezt az ezerévs Magyarországot szel-
dálni fogják. Ezek az zászlókon, rajtad, minden
egyes tiszteden és minden egyes katonádon rajta lesz
a keresztény egyháznak és a magyar nemzetnek az
áldása.

Eltelve a magyar nemzet önbizalmától és ren-
dületlenül bízza ennek az ezerévs Magyarországnak
szébb jövőjében, köszöntelek és üdvözöllek, *Horthy*
vezér, tisztejeddal és katonáiddal együtt.

Hatalmas éljenzés fogadta az üdvözlést,
majd *Horthy* Miklós felel. Hangja egyre ér-
zesedik, siri csendben hallgatják, a mint
mondja:

— Szívvel köszönöm a magyar nemzeti hadsereg
névében a meleg és üdvözlő szavakat. Hosszu, nehéz,
rögös utakon jutottuk ide e térer, hol éppen egy évvel
ezelőtt bízták az ország sorsát egy olyan emberre, a ki
hazánkat a sir szélére juttatta. Hogy mik voltak
indító okai, nem kutatom, de hogy nem ismer a világ-
történelem egy második alakot, ki hazájára annyi
fájdalmas megaláztatást, oly abszolút anyagi romlást,
annyi keserűséget, oly szegényt hozott volna, ahhoz
kétség nem fér. A forradalom nemesak szabadságot,

jogot, kenyeret nem adott a népnek, hanem a minden-
nél jobban áhitott békét sem hozta meg. Egy előny
volt csupán, hogy megismertük a destruktív erő
működésének egész skáláját, beletekintettünk
boszorkánykonyhába és láttuk, hogyan tud egy életerős
virágzó országot a demagógia szétzúszesztani és pocsó-
lyába tiporni.

Ezt a leckét megtanultuk. A poharat kiürítet-
tük fenéki!

A hosszantartó szétzúszási processzusból a fe-
építés is hosszantartó lesz. Ha tartamát meg akarja
rövidíteni, akkor ki kell irtanunk minden mérget
nemzet lelkéből és össze kell fogni minden magya-
hazafinak egy szent czél érdekében, a melynek ké-
pillére a nemzeti eszme és a keresztény morál. Mir-
denekelőtt meg kell szűnni a széthúzásnak, hogy a
ezer jelszóval agyonagítált lakosság nyugvópont-
juthasson. Ha valamikor, most lehetetlen, hogy poli-
tikai pártok a nemzetet ellenséges táborokra szakít-
sák. A nemzeti hadsereg mint egy test és egy lélek a
szilárdan, önzetlenül a haza szolgálatában és győze-
lemre fogja segíteni a keresztény világnézetet, a tisz-
tességnek, becsületnek és igazságnak uralmát. Fegy-
verei oltalma alatt a nemzet minden rétege meg-
kezdheti megint az oly szükséges termelő munkát
a melylyel egy szebb, boldogabb, viruló Magyarorszá-
got akarunk felépíteni. Mikor most az oltár előtt két-
jük a magyarok Istenét, hogy ebben a nehéz mun-
kánkban segítségünkre legyen, csak egy szent gondola
egyesít: *Eljen a haza!*

(A tábori mise.)

Zugott az éljen *Horthy* szavai után, majd
fővezér, vezérkara és a kormány tagjai felmen-
nek a lépcsőn, a hol *Csernoch* János biboro-
hercegprimás a kereszttel fogadja őket. A ku-
pola alatt ezredkürtös szignált ad s megkezdő-
dik a mise, miközben a gellérthegyvi cizadellá-
ból az ágyuk díszlovást adnak le. Mise közben
az Opera énekkara énekel, majd a zenekar régi
egyházi dalokat játszik, közben pedig bevonul a
térre a nemzeti hadsereg. A Rákóczi-induló
hangjai mellett jönnek a csapatok, éljenriadal
fogadja őket. A tér egy-kettőre megtelik a ka-
tonákkal. Urfelmutatáskor *Lehár* ezredes lóhá-
ról vezényel:

— Imához!

Azután felharsan a Himnusz, a kalapok le-
kerülnek a fejekről, tizezren éneklék a magya-
rok imáját.

(Megáldják a zászlókat.)

Hatalmas szál legények zászlókkal felmen-
nek a lépcsőn. Legelől a Magyar Nők Nemzeti
Szövetségének zászlaját hozzák s *Tormay* Cze-
czil lendületes beszéd kíséretében adja át a fő-
vezérnek.

A fővezér tiszteleg, majd beszédben válaszo-
s a többi közt ezeket mondja:

— Csak pár szál katonám volt még akkor, d-
megalkuvást nem ismerő, büszke és elszánt magya-
valamennyi. És én lelkesülve, nem félye, aggodva
de bizalommal eltelve, fogadtam meg velük együtt
a zászlóval a kezemből, hogy: *Ezzel vagy ezen*.
Vag ezzel szerezzük vissza hazánkat, vagy ez lesz a szen-
fedőnk. És ezzel jöttünk be. Magasra emelve az
jöttünk be Budapestre, az ország fővárosába és azót
a zászló alatt a pár száz telkes katona sok-tek ezer
nőtt. Azonban még nem vagyunk a czélnál. Pestre
még tovább is kell mennünk. Magasra tartjuk ez
az új zászlót is. Az új zászlót a régivel együtt, a ré-
dacos bizalommal, a régi jelszóval: *Ezzel va-
ezen.*

A zászlókat most földig hajtják s a herce-
gprimás megáldja őket.

— Isten áldása legyen e zászlón és mindazoko-
a kik azt a jog és igazság védelmére, a keresztény
Magyarország oltalmára bátran és holtig elszánta
követik. Sugározgék e zászlóról büszke öntudat, tö-
hetetlen köteletségérzés, hit és bizalom minden magya-
katona szívébe. Tekintsen e zászlóra minden magya-
polgár mélyeséges tisztelettel, mint a magyar nem-
zerejének, bátorágos békejének, szepítőlen bcsülete-
nek és hősiességének szent szimbolusára. A magya-
nemzeti hadsereg zászlói alatt egyesüljön a magya-
nemzet egyetlen testvéri szövetségbe.

A megszállott vármegyék női küldöttsége

Azután szentelt vízzel hinti be a zászlókat, mire ismét felharsan a Himnusz. *Petri* Elek református püspök mondott ezután lendületes imát, majd *Raffay* Sándor evangélikus püspök harsány hangon, költői szárnyalású beszédet mond, a mely a végén áhitatos fohásza megy át. Végül *Józan* Miklós unitárius esperes mondott szép beszédet.

A zenekarok ismét rázendítettek a Himnuszra, mindenki énekelt, a zuhogó eső ellenére fedetlen fővel állott a sok ezer ember. A főbejáró legfelsőbb fokán feltűnt *Troubridge* admirális. A fiával s vezérkarával érkezett. Tisztelgő állásban hallgatta végig a Himnuszt, majd Horthy sietett üdvözlésére, a kit az angol tengernagy melegen üdvözölt.

(A gyászoló megyék.)

Most hatvanhárom gyászfátyolos, fekete ruhás hölgy járult a fővezér elé s mindegyik egy-egy vármegye nevében pár szó kíséretében virágcsokrot adott át Horthy Miklósnak. A megszállott megyék virágait gyászfátyolos nemzeti szalag borította. A hölgyek zokogva adták át a gyászoló megyék üdvözlését, a fővezér arczán is meglátható volt, a mely csak akkor tűnt el, a mikor tizenkét magyar díszbe öltözött ifjú leány kettős sorban haladt fel a lépcsőn s hófehér ruhában előlépett a miniszterelnök szőkehajú ruhájáka, Margitka, s gyönyörű fehér krizantémum-csokrot nyújtott át. Pár szóból állott a beszéde. Horthy mosolyogva fogadta s Friedrich István arczán is az apai boldogság derüje ült.

(A díszmenet.)

A miniszterek, majd a fővezér lejönnek a lépcsőről, a csapatok elhagyták a teret s a Személynök-utczájába vonultak, hogy a defiléhez sorakozzanak. A főpapság arczoval a térnek áll fel s már jön is a volt I. honvédenek *Fricsay* karmester vezetésével. A Rákóczi-indulót játszzák. Peregnek a dobok, Lehár ezredes lovagol be a térre, Horthy fővezér elé vezet a csapatokat. Jön a zalai ezred, a vasmegeyi, majd a somogyi. Legelől a rohamcsapat. Tüzesen lépkednek, csak úgy dobban lépnek alatt az esőmosta föld. Azután ismét gyalogság, a szegedi ezred Szűz Máriás zászlóval s zenekara vígan játszza:

— Kinek zsidó lány a babája...

A huszárság a „Jenő herceg”-induló hangjai mellett defilíroz, majd virágdíszes ágyúütegek vonulnak el, azután a Ludovika Akadémia százai, a hűvösvölgyi kadéttok, tiszti századok, csendőőrök, lovasrendőrök s végül a ferge cserkészfiúk.

Az ünnepnek negyed egyre vége lett. A közönség áttörte a kordonokat, a főlépcsőhöz tödült, s a migacsak Horthy látható volt, ünnepelte a fővezért és a nemzeti hadsereget. A miniszterelnöknek is kijutott az éljenzésből. Az Országház-tér lassan-lassan kiürült, bevonultak a mentők is, a kik a bevonulás utvonulán s az Országház-téren mozgóórségeket állítottak fel. Összesen husz esetben nyújtottak első segélyt, valamennyi rosszul volt, minden komolyabb következmény nélkül.

(Diszelőadás az Operaházban.)

A fővárosi társadalom színe-java ünnepelte a tegnapi diszelőadásán *Horthy* Miklóst és a nemzeti hadsereget. A gyönyörű ünnep külső képe talán halványabb volt, mint a békeévek theatre paréié, de a hangulat melegebb, őszintébb, a lelkesedés pedig igazán szívből jövő. Öt óra után már diszruhás rendőrök és sastollas karhatalmi osztagok álltak fel az Operaház körül, nem sokkal később pedig megkezdődött a kocsi és automobilok felvonulása.

A teljesen kivilágított alsó foyerben daliás tisztek várakoztak *Soós* és *Dani* tábornokokkal az élükön a fővezérre. Zugó éljenzés tölti be a csarnokot; megérkezik *József* főherceg *Augusta* főhercegnővel és *József Ferenczcel*, *Friedrich* miniszterelnököt szintén éljenzéssel fogadják, de a legnagyobb lelkesedés *Horthy* Miklós megérkezésekor tör ki. A fővezér barátságosan inteket, átveszi a katonai jelentést, majd kíséretével együtt felsiet a páholyába. Mindenki elfoglalja helyét, a külső világitást lecsökkentik s bent megkezdődik az előadás.

A függöny szétnyílik. Angyalok tartotta dícsfénytől övezve áll Hungária szobra, a talapzat körüli magyarruhás énekesek pedig rázendítenek a Himnuszra. Mint egy ember áll fel az egész közönség s megláthatatlan hallgatja a fenséges nemzeti imát, melyet oly hosszú hónapokon át száműzött a sors az emberi ajkáról. *Bakó* László elszavalja id. *Abrányi* Emil nagyhatalmas prólógusát, majd *Bánk* bán első felvonásának a részleteit szólaltatják meg Operaházunk művészei. Kigyulladnak a nézőtér csillárai s a ragyogó fényvadászatban a legelőkelőbb közönség gyönyörködte a szemet. A sötét frakkok tömegéből hatásosan domborodnak ki a szép hölgyek izléses öltözékei s a rendezekkel borított díszgyepruhák. A hadsereg, politika, művészet, irodalom és társadalmi élet kiválóságai jóformán kivétel nélkül itt vannak, a külföldet pedig *Troubridge* admirális, *Stead* ezredes, *Philips* őrnagy, továbbá *Faton* francia tengernagy és kísérete, *Mac Cartrey*, *Fracaroli* és a missziók meg konzulátusok néhány tagja képviseli.

Ismét elsőtétül a nézőtér s *Márkus* Emilia hazafias hévvel elszavalja a Szózatot. A zene-

kar *Berlioz* Rákóczi-indulóját játssza s a gyujtó hangok hatásos előképet illusztrálnak; egy csapat magyar katonát koszoruznak meg az angyalok; háttérben Buda hegyei, mögöttük a vérsíros nap. Zugó tapsokkal fogadta s ismételtén látni kívánta a közönség *Kemény* Jenő szcenikai főfelügyelő szép alkotását, mely a vérfürdők és halálos dermedtség után diadalmasan feltámadt magyar nemzeti hadsereg jövőbeli dícsőségét szimbolizálja. A Hunyadi László részletei s egy ballet-egyveleg töltötte ki a műsor hátralevő részét. Az utóbbiban előfordul az „*Erger-Berger-Schossberger*” kezdetű népdal dallama is. Néhányan felismerték s tüntetőleg tapsolni kezdtek, az érdeklődés azonban elnyelte a tapsokat. Előadás végén a diszpáholy felé fordult az egész közönség s meleg szeretettel ünnepelte Horthy Miklóst. Az ünneplés a lépcsőházban és a foyerben is folytatódott, majd lassanként egy feledhetetlen est emlékével a szívében szétoszlott a közönség.

(A Vigszínházban és a Városi Színházban.)

A nemzeti hadsereg ünneplése a Vigszínházban a közönség nagy lelkesedése közepette folyt le. *Kozma* Andor *Isten hozott!* című ünnepi költeményét *Lukács* Pál mondta el magyar diszruhában. A költemény utolsó sorába belefoglódott a Himnusz zenéje, a melyet a Vigszínház zenekara játszott. A közönség felállott és a zenekarral énekelte az *Isten áld meg a magyart*. Azután zajosan tapsolt *Lukács* Pálnak és a szép költemény szerzőjének, a ki az igazgatósági páholyból hallgatta a szavalatot.

Diszelőadás volt a Városi Színházban *Horthy* Miklós tiszteletére. A lelkes, szép ünnepet *Tapolczay* Dezső helyettes-igazgató rövid üdvözlő beszéddel nyitotta meg, azután a zenekar eljátszotta *Márkus* Dezső vezényletével a Hunyadi-nyitányt, majd *Sik* Rezső nemes pártoszzal elszavalta *Kozma* Andor lendületes alkalmi versét és végül az egész művészi személyzet élénekelte a trikolórral díszített színpadon a Himnuszt.

(A miniszterelnök estélye.)

Az Operaház diszelőadása után estély volt *Friedrich* István miniszterelnöknel *Horthy* Miklós fővezér tiszteletére a nemzeti hadsereg bevonulása alkalmából. Az estélyen a közélet kiválóságai s a külföld képviselői voltak jelen, kik a késő éjszakai órákig a legjobb hangulatban maradtak együtt.

A választékos buffét *Kovács* E. M. csemegeüzlete szolgálta fel.

TEJFÖLT MERNEK A GARAY-TEREN.

— Tejföl ez? — kértem a Garay-téri kofától.

— Már hogy vóna tejföl! Ez makói fehér kenőszappan.

— Kenőszappan? Olyan fehér, hogy tejföl is lehetne.

— Persze hogy lehetne. Ha az ur tudná, hogy a Garay-téren mi minden lehet tejföl, akkor nem mondaná, hogy az én hófehér kenőszappanom is lehetne tejföl.

— Ne haragudjék, néni, nem akartam megsérteni a kenőszappanját.

— Házzen nem is azért mondom, mintha megsértődtem volna. Csak bánt, hogy az emberek milyen hálátlanok. Én behozok fehér kenőszappant, mert tejfölt nem szabad árulni és az urak azt kérdik tőlem, hogy tejföl-e az én kenőszappanom.

— Szóval, a kenőszappan mégis tejföl és csak azért kenőszappan, mert ha tejföl lenne, maximált áron kéne eladni.

— Mit kérdezzet annyit az ur? Tetszik vagy nem tetszik?

— Tetszik, nagyon tetszik, csak mondja meg, hogy tejföl-e vagy kenőszappan?

— Kóstolja meg.

— Mit érek vele? Én még sose ettem kenőszappant.

— Furcsa! Az ur még sose evett kenőszappant és idejön a Garay-térre tejfölt venni. Monnyit mérjek?

— Tejfölt?

— Azt.

— Félлитert.

— Tejfölt nem adok félliter, csak negyedet. Félliter tejfölnék csak félliter kenőszappant adok s ha már vett félliter kenőt, adok félliter tejfölt.

— Jól van néni. Mennyit fizetek?

— Félliter tejföl husz korona, félliter kenő negyven korona.

— Tejfölnék elég olcsó ez a kenő, de kenőnek drága a tejföl.

— Ha drága, hát menjen az ur oda vásárolni, a hol a kenőt nem tejfölnék, de vajnak adják el.

— Ne haragudjék, néni, itt a hatvan koronája. De mert nekem csak félliter tejföl kell, nem vásárolná vissza tőlem a félliter kenőt?

— Szívesen, de a kenőt csak tejfölnék veszem vissza.

— Tejfölnék? De hisz a tejföl nekem kell. Azért vettem félliter kenőt, hogy legyen félliter tejfölnöm.

— Menjen, menjen már innen az ur, mert utóbb még belekékülök.

— Szójon ha kék lesz, becséreltem postára.

Lynkeusz.